

“AS A CHILD, I DIDN’T GET THE LANGUAGE”

Young Meänkieli users’ reflections on language maintenance
on social media

CONSTANZE ACKERMANN-BOSTRÖM

Keywords

Meänkieli, reclamation, Tornedalians, Kven, Lantalaiset, new speakers, social media, identity

Summary

Young members of minoritized linguistic communities often face a situation of double marginalization. On one hand, many communities have struggled to maintain their languages due to oppression and assimilation politics, which often leads to a language shift. On the other hand, many young members also experience a language purism within the community, mostly from older generations, criticizing the young members’ linguistic practices and language skills. This paper explores how young Tornedalians, Kvens and Lantalaiset use social media as an arena for metapragmatic reflexions on minority language learning and Meänkieli maintenance. Drawing on data from the social media platform Instagram, this paper examines the role of Meänkieli in young peoples’ life and identity. The paper also explores how social media can contribute to create community among young Tornedalians, Kvens and Lantalaiset.

Utifrån ett Instagramkonto undersöker artikeln unga torne-dalingarnas, kväners och lantalaisets reflektioner kring språket meänkieli med fokus på hur unga meänkielibrukare skapar gemenskap genom att ventilera känslor kopplade till språkkunskaper, upplevt ansvar för språkbevarande och de omgivande språkideologierna rörande äkthet och språklig korrekthet.

”SPRÅKET FICK JAG INTE MED MIG SOM LITEN”

Unga meänkielibrukares samtal om språkbevarande på sociala medier

CONSTANZE ACKERMANN-BOSTRÖM

Sociala medier har stor betydelse för skapandet av gemenskap, synliggörande och emancipationsprocesser för olika minoritetsgrupper då berättelser skapas av gruppen själv (Dlaske 2017; Liliequist 2020; Pérez-Aronsson 2020). De bildar också en plattform för minoritetsspråkbrukare där metapragmatiska diskurser, alltså reflektioner över och åsikter rörande språkbruk, språkets situation och språklig korrekthet (Silverstein 1993) kan förhandlas (Seargeant och Tagg 2014).

I ett inlägg på ett konto för unga meänkielibrukare på sociala medieplattformen Instagram skriver en användare:

Det är drygt sextio år mellan bilderna. Det är fortfarande samma murstock med bakugn och vedspis i huset. Det gamla trätaget finns kvar under plåten. Huset står fortfarande vid Torneälven där den utgör gränsen mellan Finland och Sverige. När den första bilden togs bodde en familj med sex barn tillsammans med min morfars moster och make i huset. Idag har jag ägt det i drygt två år. Då pratades det i princip bara finska och meänkieli i huset, svenskakunskaperna var begränsade. Idag sitter jag och pratar nästan bara svenska här, jag försöker nu lära mig språket som då var en självklarhet. Så blev det med språket

för min generation. Trots att allt annat här, inkluderat nationsgränser, är som förut har man nästan helt utrotat meänkielin i min generation. Varför var det så viktigt att inte få föra språket vidare? Värt att fundera över...

Inlägget berör Tornedalen, förlusten av språket meänkieli och försök att hitta tillbaka till sina språkliga och kulturella rötter – teman som dessa är återkommande i inlägg skrivna av unga tornedalingar, kväner och lantalaiset i sociala medier. Den här artikeln undersöker unga tornedalingsars, kväners och lantalaisets metapragmatiska reflektioner kring meänkieli. Artikeln syftar till att analysera hur Instagram används av unga meänkielibrukare som arena för att skapa gemenskap genom att ventilerar känslor kopplade till språkkunskaper, upplevt ansvar för språkbevarande och de omgivande språkideologierna rörande äkthet och språklig korrekthet. Ett mål med artikeln är även att lämna ett bidrag till sociolingvistisk forskning om unga tornedalingar, kväner och lantalaiset genom dess fokus på ungas egna röster och känslor som rör meänkieli och dess bevarande. Sociolingvistisk forskning om minoritetsspråk och konsekvenser av språkligt förtryck har i stor utsträckning fokuserat på de äldre generationerna, vilka har beskrivits som både kulturbärande och språkkunniga (Hinton 2014). Genom att belysa ungas språkliga praktiker och språkideologier rörande meänkieli, vill artikeln positionera unga som ”central stakeholders in their communities’ linguistic and cultural futures” (Wyman med flera 2014b: xv).

Det bör påpekas att jag använder självbenämningarna *tornedalingar*, *kväner* och *lantalaiset* för att beskriva meänkielibrukare med avsikten att synliggöra alla tre meänkielitalande grupper i Sverige (jämför Persson 2018). Med termen *meänkielibrukare* vill artikeln fånga en bredare, mer inkluderande, förståelse av språkbegreppet som understryker att inte alla tornedalingar, kväner och lantalaiset talar meänkieli flytande, utan brukar språket på olika sätt. Benämningen *meänkieli* har inte använts historiskt, utan tornedalingar, kväner och lantalaiset har kallat sitt språk för exempelvis finska, byfinska, tornedalsfinska eller tornedalska (Hyltenstam 1999). Begreppet, som illustrerar en sammanhållen tornedalsk identitet, myntades i samband med bildandet av Svenska tornedalingsarnas riksförbund-Tornioonlaaksolaiset (STR-T) i början av 1980-talet och omfattar de tre varieteterna tornedalsfinska, gällivarefinska och vittangifinska (Wande 2007: 138). *Egenbenämningen* är således även en byggsten i en språklig och kulturell emanciperingsprocess av språket (jämför Huss och Wande 2006).

Material och metod

Materialet som ligger till grund för den här artikeln är publicerat på ett konto på Instagram. Alla inlägg på detta konto är öppna och tillgängliga så att vem som helst kan läsa dem. Kontot är skapat av och för unga tornedalingar, kväner och lantalaiset. Totalt består materialet av 366 inlägg som är skrivna mellan 2016 och 2020.

Att bedriva forskning på digitalt till-

gänligt material som är skrivet av en minoritetsgrupp ställer forskaren inför ett antal forskningsetiska utmaningar. Studien följer Vetenskapsrådets (2017) forskningsetiska rekommendationer och har godkänts av Etikprövningsmyndigheten. Forskningsetiska riktlinjer som rör informerat samtycke, forskarens roll och deltagande samt anonymisering av materialet har varit centrala i studien. Likt ett flertal andra studier som rör unga och identitetsskapande på internet (Hagren Idevall 2015; Edenroth Cato 2019; Pérez Aronsson 2020) har jag valt att inte samla in samtycke från de olika författarna av inläggen på det undersökta Instagramkontot. En anledning till detta är att skribenterna är anonyma eller skriver under en pseudonym. Att kontakta dem för att få samtycke bedömde jag som påträngande då det skulle innebära att göra intrång på skribenternas integritet. Offentliga inlägg på sociala medier utmanar också förståelsen mellan offentlig och privat kommunikation (Kozinets 2010). I detta sammanhang bör också forskarens roll i datainsamlingsprocessen diskuteras. Jag har valt att inte interagera med skribenterna på Instagramkontot utan har enbart gjort deltagande observation i det digitala rummet. Jag har alltså läst inlägg och kommentarer, men inte skrivit själv. Främsta anledning för detta beslut har varit att inte påverka interaktionen mellan författarna och följare, men också att jag bedömde att kontot är offentligt tillgängligt och att skribenterna borde vara medvetna om att det finns en risk att inläggen läses av många personer. Även om

inläggen är offentligt tillgängliga måste konfidentialitetskravet beaktas. I det här fallet tillämpades ”maximal maskering” (Kozinets 2010) för att anonymisera alla inlägg och på så sätt skydda skribenternas integritet. Inga användarnamn eller annan personlig information som förekommer i inläggen (till exempel Orts- eller personnamn) har sparats när materialet insamlades. De postade bilder som förekommer i inläggen har inte heller sparats utan endast transkriberats i en form av beskrivning, likt en syntolkning. Även detta har skett i anonymiserad form vilket betyder att ingen information om geografiska platser eller liknande har sparats.

Det finns alltid en risk att de analyserade inläggen skulle kunna identifieras och att det skulle gå att söka sig fram till det presenterade materialet på nätet via till exempel sökmotorer eller liknande. På så sätt skulle det även finnas en risk i förlängningen att skribenternas identitet skulle kunna avslöjas vilket kan vara extra känsligt när det gäller medlemmar ur minoritiserade språkgemenskaper. Här har jag dock avvägt att dessa inlägg är publicerade i ett offentligt forum och att inläggens skribenter själva har valt att vara gästpostare på kontot. I nuläget är alla inlägg på Instagram inte heller sökbara via sökmotorer, vilket minimerar risken att det analyserade materialet kan kopplas till ett inlägg och på så sätt leder till identifieringen av skribenten.

Inläggen på kontot jag har undersökt i den här artikeln görs av kontoägaren själv och omfattar allmän information om evenemang, utvecklingar i mino-

ritetspolitiken, bok- eller filmtips och annat som kan vara av intresse för andra (unga) tornedalingar, kväner och lantalaiset. Det förekommer även inlägg av så kallade gästpostare som ansvarar för alla inlägg på kontot under en vecka. Dessa gästinlägg består mestadels av personliga berättelser, resonemang om meänkielisk historiska språk- och kulturområde och/eller ens identitet som tornedaling, kvän eller lantalainen.

Det som skiljer Instagram från andra sociala medier är att Instagram är både bild- och textbaserad. Instagram kännetecknas av en stark visuell kultur där mening skapas genom att ladda upp bilder som sedan kan sättas i kombination av text och hashtaggar (#) som också fungerar som kontextuell inramning. Likt andra sociala medier kan alla inlägg på Instagram kommenteras av registrerade användare som följer kontot vilket skapar en interaktion mellan inläggsförfattaren och kommentatorerna (Laestadius 2016).

Inläggen på Instagram förstås som en form av multimodala små berättelser (*small stories*) i digitala rum (Georgakopoulou 2016) vilka jag analyserar ur ett narrativt perspektiv. Multimodala små berättelser betraktas som lokala praktiker som bidrar till identitetsskapande i interaktion (Georgakopoulou 2010; De Fina och Georgakopoulou 2012). Små berättelser fokuserar på ”the social actions/functions that narratives perform in the lives of people: how people actually use stories in everyday, mundane situations in order to create (and perpetuate) a sense of who they are” (Bamberg och Georgakopoulou

2008: 378). Identitet förstås här som identitetsskapande och interaktiva processer som ”embedded within semiotic practices that involve different rules, roles, presuppositions, etc. and therefore can’t be studied without attending to those contexts” (De Fina 2016: 169).

Kombinationen av bild, text och interaktion med läsarna i de undersökta inläggen kan förstås som visuella narrativ (Rose 2001; Pérez-Aronsson 2020) där inläggen blir som ”sensitive indices [...] of [...] social and cultural identities” (Schiffrin 1996: 170). Identitet i de undersökta inläggen skapas genom att postarna positionerar sig själv och andra med hjälp av olika verbala och non-verbala praktiker i interaktion (Bucholtz och Hall 2004). De multimodala små berättelserna kan således betraktas som samkonstruktioner där autenticitet och identitet som tornedaling, kvän eller lantalainen förhandlas i samspel mellan de som postar och de som tar del av inläggen samt i samspelet mellan text och bild.

Från språkbyte till nya talare

Unga tornedalingar, kväner och lantalaiset befinner sig ofta i en situation som kan beskrivas som en form av dubbel marginalisering. Meänkielibrukare har länge varit föremål för stigmatisering och assimilationstryck från det svenska majoritetssamhället. Den svenska ”konformistiska nationalistiska språkpolitiken” hade som mål att fostra tornedalingar, kväner och lantalaiset till moderna svenska medborgare utifrån en föreställning om svensk kultur och det svenska språk-

ket som enande krafter (Elenius 2014). Försvenskningssprocessen av tornedalingar, kväner och lantalaiset genomfördes med hjälp av utbildningsväsendet, genom svenskspråkiga folkskolor och arbetsstugor där de meänkielitalande barnen skulle lära sig svenska. Barnen i arbetsstugorna och skolorna var avskilda från sitt eget språk och sin kultur och blev ofta utsatta för fysiska och psykiska bestraffningar när de använde meänkieli (Elenius 2001; Persson 2018). Denna försvenskningsspolitik gentemot meänkielibrukare ledde så småningom till att svenska blev det offentliga språket med hög status medan meänkieli användes enbart i det privata rummet. Winsa (1998) påpekar att svenskan förknippades med utbildning, arbete och modernitet, medan meänkieli representerade det rurala och traditionella. Familjerna slutade att lära barnen meänkieli och språket blev ett hemligt språk som bara användes av de vuxna i familjerna (Lainio och Wandé 2015: 131). Familjerna trodde ofta att de skulle hjälpa barnen till en bättre framtid, att de lättare kunde ta sig in på arbetsmarknaden om de enbart lärde sig svenska (Wandé 2007; jämför även Lane 2010). Försvenskningsspolitiken hade lett till en nedvärdering av meänkieli som inte ansågs vara värd att lära barnen. En ytterligare faktor som bidrog till att meänkielitalande familjer övergav språket var den omfattande urbaniseringen efter andra världskriget (Parkvall 2009). Utflyttningen från Nordkalotten till Sveriges sydligare delar har lett till en befolkningsminskning i meänkielis historiska språk- och kulturområde. Den har också bidragit till

att möjligheten att använda språket i det offentliga rummet försvann för de efterföljande generationer och således minskade även viljan hos familjerna att föra meänkieli vidare (Winsa 2007).

Assimilationsprocessen gentemot tornedalingar, kväner och lantalaiset kan inte betraktas som ett avslutat kapitel i den svenska historien utan dess långtgående konsekvenser är påtagliga än idag (Poromaa Isling 2020), kanske allra tydligast när det gäller attityder till språket och möjligheter och tillgång till undervisning i meänkieli (Lainio och Wandé 2015). I en undersökning av Niva (2011) konstaterades att skolelever och ungdomar inte är särskilt intresserade av att använda sig av meänkieli i framtiden då de upplever språket som föråldrat och således inte särskilt attraktivt. Dessutom ansåg de inte att meänkieli är särskilt nyttigt i till exempel arbetslivet i jämförelse med (riks)finska eller svenska. Detta kan tolkas som resultat av språkbytesprocessen då meänkieli saknar ett levande ungdomsspråk, vilket är en förutsättning för att höja meänkielis attraktionskraft bland unga. Om de unga i vuxen ålder ska kunna föra språket vidare till nya generationer och även till nya språkliga funktioner och domäner, behöver de uppfatta det som attraktivt (Lainio 2017).

Även de unga tornedalingar, kväner och lantalaiset som är intresserade av och vill föra meänkieli vidare, befinner sig inte sällan i en situation präglad av idéer om autentiskt språkbruk (Karlander 2017; Kroskirty 2017; Albury och Carter 2018). Ungas språkkunskaper i meänkieli

anses antingen inte vara tillräckliga eller så kritiseras de för att inte kunna meänkieli. De blir således inte accepterade av äldre, ofta mer kompetenta talare (Aili 2015). Samtidigt verkar det finnas en språkideologisk spärr hos många äldre mot att använda meänkieli med yngre brukare. Poromaa Isling (2020) beskriver hur meänkieli och tornedalsk kultur inte tar plats i barnens skolvardag utan trängs i ”dekoloniala fickor”, som endast vuxna kompetenta meänkielibrukare har tillgång till, trots att intresse för språket och kulturen finns hos eleverna. Att meänkieli inte implementeras mer i de ungas vardag verkar också vara kopplat till språkets ställning. Lainio och Wande (2015) argumenterar för att avsaknaden av ett standardiserat skriftspråk och den minimala implementeringen av meänkieli i det svenska utbildningssystemet hänger ihop. Meänkieli, i jämförelse med svenska och finska, upplevs inte som ett språk som kan användas i det offentliga rummet, till exempel i kontakt med myndigheter eller i arbetslivet. En ytterligare problematik orsakas av att både finska och meänkieli talas i en del familjer. Förekomsten av båda språkliga varieteterna kan leda till en bristande språklig tillit i vad som uppfattas som meänkieli och som finska (Lainio och Wande 2015). Nedvärdering av meänkieli bland familjerna tar sig också uttryck i att en del tornedalingar, kväner och lantalaiset anser att det därför är lämpligare att lära sig (riks)finska (Elenius och Ekenberg 2002; Ridanpää 2018). Närheten till Finland och kontinuerlig inflyttning från andra

sidan gränsen påverkar attityden att finska är mer attraktivt och nyttigt att behärska, särskilt för barnen när det gäller arbetslivet (Winsa 2007). Samtidigt innebär det också en ambivalent situation då en del meänkielibrukare vill framhålla att meänkieli är ett eget språk och menar att användningen av meänkieli bidrar till känslan av suveränitet (Ridanpää 2018). Det blir alltså en omvänd situation där språklig autenticitet uttrycks genom att markera avstånd till andra finska varieteter.

Ett annat dilemma som unga meänkielibrukare ställs inför är att bli uppfattade som autentiska tornedalingar, kväner och lantalaiset när frågan om autenticitet kopplas till aspekter så som språklig kompetens och ursprung (Bucholtz 2003; Hornberger och Outakoski 2014). Unga meänkielibrukare är på grund av det intergenerationella språkbytet som beskrivits ovan inte sällan så kallade nya talare (*new speakers*) som kan definieras som ”individuals with little or no home or community exposure to a minority language but who instead acquire it through immersion or bilingual educational programs, revitalization projects or as adult language learners” (O’Rourke med flera 2015: 2). Nya talare betraktar inte sällan sina egna språkliga varieteter som otillräckliga och inautentiska (McLeod och O’Rourke 2015). De upplever ofta att endast de äldre språkbrukarna som lärt sig språket inom familjerna behärskar det äkta och autentiska språket. En del nya talare vittnar också om att de upplever en språklig korrekthetsdoktrin av andra, särskilt äldre språkbrukare som resulterar

i en känsla av skam och otillräcklighet (Jaffe 2015). Effekten blir ibland att nya talare överger minoritetsspråket (jämför O’Rourke 2011). Eftersom många unga meänkielibrukare dessutom inte längre är bosatta i det historiska språk- och kulturområdet och därmed saknar en levande språkgemenskap kan effekten bli att de upplever ytterligare en svårighet att känna sig som autentiska tornedalingar, kväner och lantalaiset.

Rum för språkligt och kulturellt återtagande

För minoritetsspråk och deras brukare kan sociala medier bidra till att främja, och således normalisera, användandet av minoritetiserade språk i offentliga rum där de vanligtvis inte är närvarande (Cunliffe 2007). På så sätt blir språklig mångfald synliggjord för en bred publik vilket utmanar majoritetsspråkets hegemoniska position och bidrar till en diversifiering av det språkliga landskapet (Jones 2013). Att öka synligheten ökar också statusen för minoritetsspråk då det demonstrerar en större användbarhet vilket kan vara en attraktivitetsfaktor, särskilt för unga människor att lära sig språket (Cassels 2019). Som nämndes tidigare uppfattas meänkielin som omodern, ”mossig” (Aili 2015) och onyttig. Att använda meänkieli i det virtuella rummet kan också förmedla en modernare bild av ett språk som kan ta plats i det moderna, (hög)teknologiska, urbana samhället (Sissons 2005; Jones 2013). Här kan bruket av meänkieli i det digitala rummet eventuellt bidra till en emanciperingsprocess både i gruppen själv

och i majoritetssamhället där stereotypa bilder och diskurser som omger meänkieli ifrågasätts, omförhandlas och omvärderas.

Närvaron av meänkieli i det digitala rummet kan därutöver uppmuntra talare att använda språket mer då känslan av gemenskap kan öka den egna självkänslan gentemot språket (Jones 2013). Den gemenskap som formas i det digitala rummet kan förstås som digitala ”breathing spaces” (Belmar och Glass 2019), där multipla språkliga och kulturella praktiker kan samexistera.

Social media are also useful to connect speakers of Indigenous languages to one another, allowing them to interact, be involved in language documentation, share knowledge, ideas, projects and all kinds of information and initiatives in a fluid way regardless of geographical distances. (Coronel-Molina 2019: 101)

Just för unga tornedalingar, kväner och lantalaiset där det språkliga förtrycket har bidragit till att medlemmarna lever utanför det historiska språk- och kulturområdet och är nya talare av meänkieli möjliggör sociala medier bildandet av nätverk och känslan av gemenskap bortom geografiskt avstånd. Då dessa digitala rum formas av användarna själva ger de utrymme för språklig mångfald, identitetsförhandlingar och kunskapsutbyten utifrån användarnas egna premisser och positioner vilket kan vara gynnsamt för unga meänkielibrukare.

Sociala medier fungerar således som en

viktig plattform, framför allt för den unga generationen meänkielibrukare, som möjliggör såväl kunskaps- och informationsutbyten och som bidrar till kulturellt och språkligt återtagande (*reclamation*), genom gemenskap med andra tornedalingar, kväner och lantalaiset (Coronel-Molina 2019). Språkligt och kulturellt återtagande, definieras som ”a larger effort by a community to claim its right to speak a language and to set associated goals in response to community needs and perspectives” (Leonard 2012: 359). Således innebär språkligt och kulturellt återtagande i det digitala rummet också en emanciperingspraktik inifrån den berörda gruppen som tar sig an resultaten av assimilering- och förtryckspolitikerna och ”negotiate control over linguistic authority, knowledge production and self-definition through their linguistic practices” (De Korne och Leonard 2017: 7).

Metapragmatiska reflektioner

Meänkieli var modersmålet för min släkt i många generationer. Jag kan det inte, eller jag kan väldigt lite. Jag känner en stress över att jag verkligen borde och vill lära mig språket, att det på något vis är mitt ansvar att vara med och föra det vidare. Men det är fascinerande och roligt att känna hur snabbt hjärnan plockar upp och kan minnas ord som jag glömt bort att jag kunde bara jag är hemma några veckor och hör meänkieli igen 🌱 / #meänkieli #tornionlaakso #tornedalen

I inlägget ovan beskrivs upplevelser som många unga tornedalingar, kväner och lantalaiset känner igen från sin egen familj och uppväxten. På grund av den långvariga försvenskningprocessen har det skett ett intergenerationellt språkbyte. Meänkieli, som var huvudspråket i skribentens familj, har inte förts vidare till de yngre generationerna och därför är skribentens språkkunskaper i meänkieli begränsade. Här blir idealiseringen av den kompetenta modersmålstalaren i tidigare generationer tydlig och anförs ofta av nya talare av minoritetsspråk (McLeod och O'Rourke 2015). Denna ”sociolinguistic nostalgia” (Bucholtz 2003) gör att skribentens familjemedlemmar som behärskade meänkieli positioneras som autentiska tornedalingar, kväner och lantalaiset. Att inte ha tillräckliga språkkunskaper i meänkieli kan således också tolkas som ett ifrågasättande av den egna identiteten. Nicholas (2009) argumenterar för att egna språkkunskaper ofta bara är *ett* sätt för unga minoritetsspråksbrukare att uttrycka sin tillhörighet. För att legitimera sig som autentisk tornedaling, kvän och lantalainen använder skribenten ett flertal diskursiva medel i sin berättelse. För det första använder skribenten en bild av en näbbsko som illustration av berättelsen. Näbbskon, som

är intimt förknippad med Nordkalotten, fungerar som en symbolisk artefakt för att positionera sig själv och berättelsen som autentisk. För det andra tematiserar skribenten även sambandet mellan att åka hem och meänkieli. Enligt Woolard (2008) finns det ett behov hos många minoritetsspråksbrukare att visa på att deras språk och ursprung är legitima. Skribenten uttrycker i sina metapragmatiska reflektioner att vistelsen hos familjen i meänkielis historiska språk- och kulturområde bidrar till att språkkunskaperna blir bättre. Här uttrycks alltså också språkideologiska föreställningar om att meänkieli inte är ”förlorat” utan kan återaktiveras när man vistas bland meänkielibrukare. Denna positionering förstärks också diskursivt genom användningen av en emoji i form av en växande fröplanta vilket kan tolkas som ett uttryck för en positiv syn på meänkielis bevarande och framtid. Utöver dessa diskursiva medel använder sig skribenten även av två hashtaggar på meänkieli för att uttrycka autenticitet och på så sätt legitimeras som tornedaling, kvän och lantalainen.

Skribentens inlägg blir även en plattform för att kunna uttrycka ambivalenta känslor när det gäller meänkielis framtid. Skribenten beskriver ett ansvar för att lära sig meänkieli och föra språket vidare vilket förekommer ofta hos unga medlemmar ur minoritetsspråksgrupper (Wyman med flera 2014a). I det här exemplet tydliggörs att dessa känslor uppfattas som stressande och plågsamma. Implicit uttrycks här även en föreställning kopplad till frågan om man kan och får känna sig som tornedaling, kvän och lantalainen utan att behärska språket tillräckligt och på så sätt vara ansvarig om meänkieli inte kommer finnas kvar i framtiden (jämför Aili 2015; se även Karlander 2017).

Dessa tvetydiga känslor rörande meänkieli och språkets framtid tas också upp i inläggets kommentarsfält:

Namn 2: Fiini kuva! Och det är viktig att prata om just det här när man pratar om att föra språket vidare. Att det inte är så enkelt och kan känna också som en stress. Modigt, [namn]!

Här bekräftas skribentens känslor kring språkbevarande genom att kommentatorn konstaterar att det är viktigt att diskutera språkbevarandet och dess praktiska implikationer och berömmar skribentens mod att skriva om det. Kommentatorn använder sig också av meänkieli för att kommentera bilden vilket kan tolkas som en autentiseringsstrategi för att positionera sig själv och inläggets skribent som autentiska tornedalningar, kväner och lantalaiset. Sålunda skapas gemenskap mellan kommentatorn och skribenten. I kommentaren begrundas dessutom en språkideologisk föreställning att bevarandet av ett minoritetsspråk ofta betraktas som en linjär och enkel process. Om unga lär sig språket möjliggörs

språkets framtid (McLeod och O’Rourke 2015). Den emotionella belastningen som är tätt förknippad med språkförlusten av meänkieli och ansvars känslan för att föra språket vidare påverkar ungas inställning mot meänkieli och även inlärningsprocessen (se även Jaffe 2015).

Metapragmatiska reflektioner om förmågan att behärska språket och den emotionella bördan att lära sig meänkieli tematiseras även i följande exempel:

Väldigt orrelevant [sic!] men också väldigt fin vinterbild jag tagit [årtal]. Idag vill jag prata om att inte våga, säga eller uttrycka sig i rädsla om att det ska bli fel. En av mina största motgångar när det kommer till att prata/lära mig meänkieli är att jag inte vågar säga eller uttrycka mig på språket för att jag är rädd att göra fel. Något som jag alltid är rädd för när det gäller språk speciellt när jag ska lära mig ett nytt språk eller om jag ibland bara ska skriva en text på svenska eller hålla en presentation. Jag är alltid rädd för att uttrycka mig eller säga fel och det blir som allra värst när det kommer till meänkieli. Jag vågar inte prata eller skriva kring andra människor. Jag antar att det är för att jag som perfektionist vill jag att det ska låta bra från första början, jag vill va proffs från dag ett även om det inte behövs! Så det jag vill komma fram till med det här är, ni som inte vuxit upp med språket och tagit till sig det i senare ålder vad kände ni var er största motgång? Är den fortfarande kvar eller tog ni er igenom det? Hur isåfall?

Berättelsen ovan ger uttryck för många nya talares rädslor att deras språkkunskaper inte är tillräckliga eller korrekta vilket kan leda till att man överger ambitionen att lära sig språket (O’Rourke 2011). Inläggets författare beskriver en upplevd diskrepans mellan sig själv och vad som uppfattas som en kompetent, och således autentisk, språkbrukare. Istället för att våga använda meänkieli förblir författaren tyst. Anledningen är en rädsla för att göra språkliga fel och eventuellt bli utsatt för språkliga korrigeringar av mer kompetenta meänkielibrukare. Denna rädsla förekommer ofta hos unga meänkielibrukare, inte sällan hos nya talare (Aili 2015). I inlägget uttrycks dock en medvetenhet om den problematiska situationen. Författaren ber läsarna om rekommendationer hur man kan övervinna dessa känslor. Inlägget kan därför också tolkas som en form av ”dekolonial flicka” (Poromaa Isling 2020) där även problematiska erfarenheter och känslor knutna till inläringen och bruket av meänkieli kan tematiseras och förhandlas.

Namn 1: Jag har vuxit upp med språket i min närhet men inte talat det själv.

Jag upplever precis samma rädsla som du och jag vet att det bla beror på att jag

blivit för petnoga ”rättad” när jag försökt prata. Det är så himla viktigt för de som redan kan, att korrigering och rättning sker på ett pedagogiskt sätt.

En kommentar vittnar om liknande känslor rörande användningen av meänkieli som tematiserats i exemplet ovan. Att bli utsatt för språkliga korrigeringar av kompetenta meänkielibrukare leder till en marginalisering av de nya talarna. Detta skapar känslor av skam och upplevd språklig inautenticitet (Aili 2015; Jaffe 2015). Kommentaren uttrycker också åsikten att det finns ett ansvar hos kompetenta talare att uppmuntra nya talare att använda språket genom att tänka på hur man erbjuder språkliga korrigeringar.

I en annan kommentar berättas också om språkinläring och vilka känslor som är förknippade med den:

Namn 2: Ja det har vi nog alla upplevt, att säga fel och bli rättade men det hör ju till! För min del hade jag ett passivt språk när jag växte upp eftersom alla de äldre i släkten talade meänkieli sinsemellan och svenska till barnen som det var på -70 och -80-talet. I skolan fick man läsa hemspråk, vilket var Finska och inte meänkieli, som de flesta hade hemma och det innebar att när man kom hem och försökte prata ”finska” med släkten så skrattade för man hade ju så mycket ”konstiga” ord och det lät ju kul för dem att man talade ”råfinska”! För mig innebar det att jag blev tyst för det var ju inge kul att folk skrattade åt en, jag pratade bara finska med hundarna 🐶 och korna 🐮 hos fammo, för hon sa att de bara förstod finska...och de skrattade ju inte åt mig! Senare började jag jobba i hemtjänsten i byn och där var jag tvungen att börja prata både finska och det lilla samiska jag kunde för där var det många gamlingar som inte kunde svenska. Nog sa jag fel många gånger men det gjorde inte så mycket, de var bara glada att bli förstådda och att man försökte tala och de uppmuntrade en istället 😊. Sedan så hade jag en bra chef också som uppmuntrade en...OBS kom ihåg att detta var på -90 talet, innan det ansågs som en merit att kunna minoritetsspråk. Hoppas att det är annorlunda idag inom vården!

Läsaren delar med sig av sin egen språkbiografi och validerar på så sätt känslorna rörande meänkieli som beskrivs i originalinlägget. Samtidigt blir det tydligt att läsarens upplevelser skiljer sig en del från de som inläggets författare beskriver. Meänkieli har funnits som levande språk under läsarens uppväxt men förblev ett hemligt språk bland de vuxna. När det sedan gavs möjlighet till modersmålsundervisning i skolan erbjöds barnen en standardfinsk variant istället för meänkieli (jämför Lainio och Wande 2015). I kommentaren beskrivs hur barnen upplevde att deras språkkunskaper förlöjligades av den meänkielitalande släkten vilket

ledde till att de inte längre vågade använda sig av den varietet de lärt sig i skolan. Här blir också diskrepansen mellan de olika språkliga varieteterna (finska och meänkieli) tydlig. Rädslan för att bli utskämd och språklig korrigerig ledde till att meänkieli övergavs temporärt. I kommentaren beskrivs att det var endast med djuren som man vågade prata meänkieli eftersom det inte fanns en risk för represalier. Vändningen i användningen av meänkieli kom först när läsaren började arbeta inom hemtjänsten där det fanns behov av att prata meänkieli med de äldre brukarna. Dessa biografiska brytpunkter har beskrivits som mycket relevanta i nya talares språkliga biografier och leder ofta till att man använder sig av språket mycket mer (O’Rourke, Pujolar och Ramallo 2015). Uppskattningen bland de äldre meänkielitalarna var uppmuntrande och bidrog att reducera rädslan för språkliga fel vilket medförde att kommentatorn brukade meänkieli mer aktivt. Det blir tydligt i det här inlägget hur viktigt utbytet av erfarenheter och känslor mellan generationer är för tornedalningar, kväner och lantalaiset för att skapa gemenskap.

I nästa exempel diskuteras upplevelser av marginalisering som meänkieli-brukare i majoritetssamhället:

Jag är glad att jag haft Meänkieli i min familj, det har pratats men jag har aldrig riktigt fått lära mig det fullt ut vilket jag tycker är synd. Orsaken har varit att jag flytta och växte upp i [ortnamn] så jag fick istället höra ”finska är det fulaste språket som finns” och som barn/ungdom i skolan när jag frågade om jag fick lära mig finska istället för spanska så fick jag svaret att ”man måste ha föräldrar från Finland”. Därför blir jag idag glad när Meänkieli nu blivit ett officiellt minoritetsspråk och att barn idag faktiskt har möjligheten att lära sig det i skolan. Jag har lärt mig grunderna idag men fortsätter hela tiden lära mig så mycket jag kan. Mie puhu meänkieltälä mutta en paljon. Fortsätt sprid era kunskaper och visa att vi finns, det betyder så mycket för så många! 🙌👏👉

I inlägget beskrivs en uppväxt utanför meänkielis historiska språk- och kulturområde där språket har bevarats i familjen. Trots det bedömer inläggets författare sina egna språkkunskaper i meänkieli som bristfälliga. Under uppväxten upplevde postaren framför allt negativa kommentarer gentemot familjens språk, som kallades för ”finska” av majoritetssamhället. Författaren nämner också att den upplevde att meänkieli blev förlöjligt då det beskrivs som det ”fulaste språket som finns”. Dessa språkideologiska föreställningar återspeglar också de attityder mot meänkieli som tornedalningar, kväner och lantalaiset har erfarit under försvenskningens processen.

I inlägget redogörs också för de problem som kunde uppstå i språkundervisningen innan meänkieli erkändes som nationellt minoritetsspråk år 2000.

Författaren var inte berättigad till modersmålsundervisning i finska; utanför Tornedalen krävdes det att föräldrarna hade migrerat till Sverige från Finland. Meänkielibrukarna hamnade således mellan de ”byråkratiska stolarna” och erbjöds ingen modersmålsundervisning i finska innan minoritetslagen trädde i kraft. Samtidigt ger inlägget också uttryck för en positiv syn på meänkielis framtid. Det nämns att minoritetslagstiftningen har bidragit till ökade möjligheter för unga tornedalingar, kväner och lantalaiset att lära sig språket inom ramen för skolutbildningen. I inlägget reflekterar författaren också över att språkinläringen inte är kopplad till en viss ålder, en tematik som också tas upp i kommentarsfältet (se nedan). Även i det här inlägget används biografiska berättelser som legitimeringsstrategi, samt två korta fraser på meänkieli för att positionera sig som autentisk tornedaling, kvän och lantalainen.

Interaktionen kring inläringen av och nyttan att kunna meänkieli tas också upp i kommentarsfältet:

Namn 1: Önskar att jag hade fått lära mig!

Svar: @namn1 det är aldrig försent att börja 😊

Namn 2: Jag känner att det är en rikedom att jag har fått med mig meänkieli i bagaget. En stor lycka!

Svar: @namn2 vad underbart att höra 😊

Namn 3: Det är nästan 60 år sedan jag pratade det, alltid, bortsett skolan. Vi sysko [sic!] pratar svenska med varandra. Det finns dock kvar i mig, bara jag har varit uppåt och alla pratade det. Då blev det trevande första gångerna, men var snabbt åter mitt modersmål. Känner igen det du skriver om [ortnamn]. Det var första platsen jag började arbeta på. Glad att kunna använda det tom i Estland fungerar det 🥰!

Svar: @namn3 Jatkaa puhu vain 😊 rötterna finns ju alltid kvar!

I kommentarerna vittnas om liknande erfarenheter som beskrivits i inlägget. Framför allt betonas nyttan med att kunna meänkieli vilket ofta ifrågasätts av en del tornedalingar, kväner och lantalaiset (Lainio och Wande 2015; Ridanpää 2018). I några kommentarer beskrivs känslan av att behärska meänkieli som en rikedom och en stor lycka vilket står i kontrast till känslor av skam som många tornedalingar, kväner och lantalaiset ibland uttrycker gentemot meänkieli.

Inläggen på Instagram fungerar här som ett ”breathing space” (Belmar och Glass 2019) där multipla känslor och erfarenheter som rör meänkieli är tillåtna. I en annan kommentar redogörs för den egna återtagandeprocessen som är kopplad till vistelser i meänkielis historiska språk- och kulturområde. Här beskrivs hur språket återaktiveras likt den beskrivning som analyserats i det inledande exemplet. Kommentaren kan därutöver tolkas som en form av språkligt motstånd mot idén om meänkieli som ett förlorat språk utan framtid. En idé som författaren motsäger genom att på meänkieli framhäva att det är viktigt att fortsätta använda språket. Här blir det tydligt att inläggen och kommentarerna på Instagram fungerar som ett digitalt rum där en kollektiv berättelse om språkligt och kulturellt återtagande av meänkieli skapas.

Sammanfattning

I de analyserade exemplen visas att unga tornedalingar, kväner och lantalaiset upplever sig språkligt marginaliserande på olika sätt. Unga minoritetsspråksbrukare känner ofta ett ansvar för att föra språket vidare och delar ofta de äldres oro över språkets aktuella situation (Wyman med flera 2014a). Ansvaret att föra språket och kulturen vidare kan upplevas stressande, samtidigt som de unga kan kritiseras för sina språkliga praktiker som anses vara icke-autentiska eller felaktiga. Detta kan leda till att unga tornedalingar, kväner och lantalaiset upplever känslor av osäkerhet, skam och rädsla att prata språket särskilt när den språkliga kritiken kommer från egna släktingar. Användandet och lärandet av meänkieli påverkas också av språkliga ideologier och negativa upplevelser. Att känna gemenskap med andra meänkielibrukare har dock en stor påverkan och kan främja att lära sig meänkieli även senare i livet.

I de analyserade exemplen blir det också tydligt vilken viktig roll Instagram som social plattform spelar för unga och deras språkliga och kulturella emancipationsprocess. Här kan de känna gemenskap och identifiera sig som tornedaling, kvän eller lantalainen oavsett språkkunskaper i meänkieli eller hemhörighet i ett visst geografiskt område. Här kan de utbyta kunskaper och erfarenheter, vilka även omfattar traumatiska eller känslolösa aspekter såsom rädsla eller skam att inte prata meänkieli. Det digitala rummet med sin anonymitet bildar en skyddande ram så att även känsliga teman kan tas upp och diskuteras i gemenskapen med andra. Jag har visat att de multimodala små berättelserna på Instagram fungerar som ett digitalt mötesrum för meänkieli och de som känner samhörighet med språket och kulturen. Här kan en språklig mångfald och identitetsförhandlingar ta plats samtidigt som det sker kunskapsutbyten mellan olika generationer tornedalingar, kväner och lantalaiset. På den sociala plattformen kan dessa unga meänkielibrukare dessutom bedriva en egen språklig

och kulturell återtagandeprocess på sina egna villkor. På så sätt blir de aktiva aktörer i bevarandet av meänkieli som levande språk, vilket är avgörande för språkets framtid.

Referenser

- Aili, Hanna (2015) *Från "mossigt" till "coolt". En antropologisk studie om identitet och kulturarv i Tornedalen*. Göteborgs universitet. https://gupea.ub.gu.se/bitstream/2077/42072/1/gupea_2077_42072_1.pdf [1 mars 2021].
- Albury, Nathan John, Carter, Lyn (2018) "An unrealistic expectation". Māori youth on indigenous language purism. *International Journal of the Sociology of Language* 254: 121-138.
- Bamberg, Michael, Georgakopoulou, Alexandra (2008) Small stories as a new perspective in narrative and identity analysis. *Texts and Talk* 28(3): 377-396.
- Belmar, Guillem, Glass, Maggie (2019) Virtual communities as breathing spaces for minority languages. Re-framing minority language use in social media. *Adeptus* 2019 (14): sidnummer saknas.
- Bucholtz, Mary (2003) Sociolinguistic nostalgia and the authentication of identity. *Journal of Sociolinguistics* 7(3): 398-416.
- Bucholtz, Mary och Hall, Kira (2004) *Language and identity*. Duranti, Alessandro (red) *A companion to linguistic anthropology*. Malden: Blackwell.
- Cassels, Morgan (2019) Indigenous languages in new media. Opportunities and challenges for language revitalization. *Working Papers of the Linguistics Circle of the University of Victoria* 29(1): 25-43.
- Coronel-Molina, Serafin M (2019) Media and technology. Revitalizing Latin American indigenous languages in cyberspace. McCarty, Teresa L, Nicholas, Sheilah E och Wigglesworth, Gillian (red) *A world of indigenous languages. Policies, pedagogies and prospects for language reclamation*. Bristol: Multilingual Matters.
- Cunliffe, Daniel (2007) Minority languages and the internet. New threats, new opportunities. Cormack, Mike och Hourigan, Niamh (red) *Minority language media. Concepts, critiques and case studies*. Clevedon: Multilingual Matters.
- De Fina, Anna (2016) Linguistic practices and transnational identities. Preece, Sian (red) *The Routledge handbook of language and identity*. New York: Taylor & Francis.
- De Fina, Anna och Georgakopoulou, Alexandra (2012) *Analyzing narrative. Discourse and sociolinguistic perspectives*. Cambridge: Cambridge University Press.
- De Korne, Haley, Leonard, Wesley Y (2017) Reclaiming languages. Contesting and decolonizing "language endangerment" from the ground up. Leonard, Wesley Y och De Korne, Haley (red) *Language documentation and description* 14. London: EL Publishing.
- Daske, Kati (2017) Music-video covers, minoritised languages, and affective investments in the space of YouTube. *Language in Society* 46(4): 451-475.
- Edenroth Cato, Fanny (2019) *Det högkänsliga subjektets tillblivelse. Diskursiva praktiker om identitet, förmåga och funktionsvariation*. Stockholm: Stockholms universitet.
- Elenius, Lars (2001) *Både finsk och svensk. Modernisering, nationalism och språkförändring i Tornedalen 1850-1939*. Umeå: Umeå universitet.

- Elenius, Lars (2014) Ett nationellt metasystem för utbildning och fostran i Tornedalen. *Nordic Journal of Educational History* 1(2): 63–85.
- Elenius, Lars och Ekenberg, Stefan (2002) *Minoritetsspråk och myndighetskontakt*. Luleå: Centrum för utbildning och forskning inom samhällsvetenskap (CUFS).
- Georgakopoulou, Alexandra (2010) Narrative analysis. Wodak, Ruth (red) *The SAGE handbook of sociolinguistics*. London: SAGE.
- Georgakopoulou, Alexandra (2016) From narrating the self to posting self(ies). A small stories approach to selfies. *Open Linguistics* 1 <https://doi-org.ezp.sub.su.se/10.1515/opli-2016-0014> [13 oktober 2020].
- Hagren Idevall, Karin (2015) I ett antirasistiskt rum. En språkvetenskaplig analys av vithet och maktrelationer på en antirasistisk och feministisk plattform på Instagram. *Tidskrift för genusvetenskap* 36(3): 8–28.
- Hinton, Leanne (2014) Foreword. Wyman, Leysi T, McCarty Teresa L och Nicholas, Sheilah E (red) *Indigenous youth and multilingualism. Language identity, ideology, and practice in dynamic cultural worlds*. New York: Routledge.
- Hornberger, Nancy H, Outakoski, H (2015) Sámi time, space and place. Exploring teachers' metapragmatic statements on Sámi language use, teaching and revitalization in Sápmi. *Confero. Essays on Education, Philosophy and Politics* 3(1): 1–46.
- Huss, Leena, Wande, Erling (2006) Emancipation i vardande? Drag i tornedalångars och sverigefinnars språkpolitiska utveckling. Junila, Marianne och Westin, Charles (red) *Mellan majoriteter och minoriteter. Om migration, makt och mening*. Helsingfors: Svenska litteratursällskapet i Finland.
- Hyltenstam, Kenneth (1999) Begreppen språk och dialekt. Om meänkielis utveckling till eget språk. Hyltenstam, Kenneth (red) *Sveriges sju inhemska språk. Ett minoritetsspråksperspektiv*. Lund: Studentlitteratur.
- Jaffe, Alexandra (2015) Defining the new speaker. Theoretical perspectives and learner trajectories. *International Journal of the Sociology of Language* 231: 21–44.
- Jones, Elin H G (2013) Minority language media, convergence culture and the indices of linguistic vitality. Jones, Elin H G och Uribe-Jongbloed, Enrique (red) *Social media and minority languages. Convergence and the creative industries*. Bristol: Multilingual Matters.
- Karlander, David (2017) *Authentic language. Övdalsk, metapragmatic exchange and the margins of Sweden's linguistic market*. Stockholm: Stockholms universitet.
- Kozinets, Robert (2010) *Netnography. Doing ethnographic research online*. Los Angeles: SAGE.
- Kroskrity, Paul V (2017) Indigenous Tewa language regimes across time. Persistence and transformation. *International Journal of the Sociology of Language* 246: 7–30.
- Laestadius, Linnea (2016) Instagram. Sloan, Luke och Quan-Haase, Anabel (red) *The SAGE handbook of social media research methods*. London: SAGE.
- Lainio, Jarmo (2017) Situationen för finska och meänkieli i Sverige. *Multietnica* 36/37: 13–27.
- Lainio, Jarmo, Wande, Erling (2015) Meänkieli today. To be or not to be standardised. *Sociolinguistica* 29(1): 121–140.
- Lane, Pia (2010) "We did what we thought was best for our children". A nexus analysis of language shifts in a Kven community. *International Journal of the Sociology of Language* 202: 63–78.
- Leonard, Wesley Y (2012) Framing language reclamations programmes for everybody's empowerment. *Gender and Language* 6(2): 339–367.

Liljequist, Evelina (2020) *Digitala förbindelser. Rum, riktning och queera orienteringar*. Umeå: Umeå universitet.

McLeod, Wilson, O'Rourke, Bernadette (2015) "New speakers" of Gaelic. Perceptions of linguistic authenticity and appropriateness. *Applies Linguistics Review* 6(2): 151-172.

Nicholas, Sheilah E (2009) "I live Hopi, I just don't speak it". The critical intersection of language, culture, and identity in the lives of contemporary Hopi youth. *Journal of Language, Identity, and Education* 8(5): 321-334.

Niva, Anna (2011) Meänkieli i den yngre generationen. En undersökning av meänkielis ställning bland unga personer i fem norrbottniska kommuner. Kandidatuppsats. Stockholms universitet. <https://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:424907/FULLTEXT01.pdf> [1 mars 2021].

O'Rourke, Bernadette (2011) Whose language is it? Struggles for language ownership in an Irish language classroom. *Journal of Language, Identity, and Education* 10(5): 327-345.

O'Rourke, Bernadette, Pujolar, Joan, Ramallo, Fernando (2015) New speakers of minority languages. The challenging opportunity. Foreword. *International Journal of the Sociology of language* 231: 1-20.

Parkvall, Mikael (2009) *Sveriges språk. Vem talar vad och var?* Stockholm: Institutionen för lingvistik, Stockholms universitet.

Perez-Aronsson, Fanny (2020) *"Do I look white?" Creating community in online safe spaces for racialized youth*. Stockholm: Stockholm universitet.

Persson, Curt (2018) *Då var jag som en fånge. Statens övergrepp på tornedalningar och meänkielitalande under 1800- och 1900-talet*. Pajala: Svenska Tornedalningars Riksförbund.

Poromaa, Isling, Pär (2020) Tornedalian teachers and principals in the Swedish education system. Exploring decolonial pockets in the aftermaths of "Swedification". *Nordic Journal of Comparative and International Education* (NJCIE) 4(1): 84-101.

Ridanpää, Juha (2018) Why save a minority language? Meänkieli and the rationales of language revitalization. *Fennia* 196(2): 187-203.

Rose, Gillian (2001) *Visual methodologies. An introduction to the interpretation of visual materials*. London: SAGE.

Schiffrin, Deborah (1996) Narrative as self-portrait. Sociolinguistic constructions of identity. *Language and Society* 25(2): 167-203.

Sergeant, Philip och Tagg, Caroline (2014) Introduction. The language of social media. Sergeant, Philip och Tagg, Caroline (red) *The language of social media. Identity and community on the internet*. London: Palgrave Macmillan.

Silverstein, Michael (1993) Metapragmatic discourse and metapragmatic function. Lucy, John A (red) *Reflexive language. Reported speech and metapragmatics*. Cambridge: Cambridge University Press.

Sissons, Jeffrey (2005) *First peoples. Indigenous cultures and their futures*. London: Reaktion books.

Vetenskapsrådet (2017) *God forskningssed*. Stockholm: Vetenskapsrådet.

Wande, Erling (2007) Anteckningar om meänkielis historia. Westergren, Eva och Åhl, Hans (red) *Mer än ett språk. En antologi om flerspråkigheten i norra Sverige*. Stockholm: Norstedts.

Winsa, Birger (1998) *Language attitudes and social identity. Oppression and revival of a minority language in Sweden*. Canberra: Applied Linguistics Association of Australia.

Winsa, Birger (2007) Tornedalingar. En språklig minoritet. Westergren, Eva och Åhl, Hans (red) *Mer än ett språk. En antologi om flerspråkigheten i norra Sverige*. Stockholm: Norstedts.

Woolard, Katherine (2008) Language and identity choice in Catalonia. The interplay of contrasting ideologies of linguistic authority. Süselbeck, Kirsten, Mühlshlegel, Ulrike och Masson, Peter (red) *Lengua, nación e identidad: La regulación del plurilingüismo en España y América Latina*. Frankfurt am Main: Vervuert: Iberoamericana.

Wyman, Leysi T, McCarty, Teresa L och Nicholas, Sheilah E (2014a) Beyond endangerment. Wyman, Leysi T, McCarty, Teresa L och Nicholas, Sheilah E (red) *Indigenous youth and multilingualism. Language identity, ideology, and practice in dynamic cultural worlds*. New York: Routledge.

Wyman, Leysi T, McCarty, Teresa L och Nicholas, Sheilah E (2014b) Preface. Wyman, Leysi T, McCarty, Teresa L och Nicholas, Sheilah E (red) *Indigenous youth and multilingualism. Language identity, ideology, and practice in dynamic cultural worlds*. New York: Routledge.

Nyckelord

Meänkieli, tornedalingar, kväner, lantalaiset, återtagande, sociala medier, identitet, nya talare

Constanze Ackermann-Boström

Institutionen för språkstudier

Umeå universitet

SE-901 87 Umeå

E-post: constanze.ackermann-bostrom@umu.se